

je jela potegovati za samostan. Krvavo orožje je slednjič odločilo bojno srečo Orsincem. A še bi ne bilo konca krvavim prepriom, da ni papež Inocencij VIII. izpremenil opatiije v kardinalsko komendo, ter izročil slavnemu kardinalu Giulianu della Rovere, kasnejšemu papežu Juliju II. Le-ta je velel samostan dobro utrditi. Zvršil mu je to delo Meo del Caprina.

Dandanes je pač utrdba samostanskega zidovja brez pomena. Zato pa sedaj prekorčiva brez pomisleka starodavna stolpna vrata. Za starim zidovjem se nama odpira trojna zgradba: cerkev, samostan in opatova palača.

Najprej stopiva v cerkev!

Pri velikih vratih so na podbojih zgodovinsko znameniti okraski: grozdje in listje.

Grottaferrata: Grški samostan.

A še bolj zanimiv je napis nad vrati, katerega ni da bi prezrli. "Ἐξω γένεσθε τῆς μέθης τῶν ὀργισθῶν! — zunaj pustite šum mislij! — — Zapomniva si te besede! Sedaj pa vstopiva!

Cerkev je zidana v tri ladije. Ko sem vstopil — moglo je biti okrog desete ure — našel sem nekaj pobožnih vernikov. Star menih z dolgo belo, častitljivo brado, oblečen v mašno obleko grškega obreda, je služil sveto daritev. Bilo je že po zauživanju; od-

molil je še nekaj molitev, in bil je konec liturgije. Verniki so jeli zapuščati cerkev. Nekam čudno se mi je zdelo, ko sem bil priča grškemu bogoslužju v tem kraju. V srcu latinskega obreda — sem si mislil — pa kaj takega! Cerkev pač zna varovati vsakomur stare, postavno pridobljene pravice. I ljudstvu se to ne zdi čudno. Rado hodi k tej službi božji, ker jo opravljajo katoliški menihi.